

НА ЧУЖДИЦИТЕ – С ОБИЧ И ОМЕРЗЕНИЕ

Езикът е донякъде подобен на живо същество, което има своите предпочитания или (да си поиграем малко с темата)... своите **лайкове** и **дислайкове**. Той приема едни и отхвърля други думи и изрази. Това не значи, че ние, говорещите на български език, трябва да се нахвърляме на щедро предлаганите ни чужди думи и изрази. Не значи обаче и че трябва да ставаме пуристи и с праведен гняв да преследваме различните -изми: русизми, англицизми и прочее.

Писано е много по въпроса какво бива и какво не бива да навлиза в българския език. Наистина, трудно е да си представим, че може да говорим и да пишем за съвременните информационни технологии, без да използваме наложилите се вече термини или търговски марки. От друга страна, можем да не **експлицираме**, а да **обясняваме**, да не търсим **есенцията**, а **същността** на изказването, да не **лайкуваме**, а да **харесваме** лица и събития. Границата на уместното езиково поведение е трудно да се прокара. За различните ситуации на говорене и писане тя е различна, но винаги преминава по билото на нашето битие и нашия езиков усет. Не е страшно да ползваме чуждици, страшно е да не познаваме българския език, а и други езици. Колкото по-богати сме езиково, толкова по-добре можем да се изразяваме. В това число и с помощта на чуждиците.

Гл. ас. Иво Панчев

*Секция за общо и сравнително езикознание
Институт за български език „Проф. Любомир Андрейчин“ – БАН*